«Այո,— պատասխանեց խանը,— այդ աղէտալի արշաւանքը, որ շատ խաղաղ երկրագործների տունը աւերեց, շէյխի մեծ սխալն էր։ Դա պատրաստվեց հայոց դէմ՝ հայոց խնդիրը ջնջելու համար և ցոյց տալու Եւրոպային, որ քրդերը մի զինուորական ոյժ են կազմում։ Բայց շէյխը շուտով համոզվեց, որ քրդերը առանց հայերի երբէք չեն կարող լինել, գոյութիւն ունենալ։ Պէտք է ճշմարտութիւնը ասել, որ շէյխը իւր սխալը չը կարմրացրեց. նա ոչ մի հայի արիւն չը թափեց և ամեն տեղ ցոյց տուեց իւր պաշտպանութիւնը։ Պարսից հպատակներին փոխանակ պաշտպանելու անգթաբար կոտորեցին Մագուայ խաները, մի՛միայն կողոպտելու հա-

---

շէօլ գիւղի ձիերի երամակը. Ասօն էլ փախցրեց իւր սիրած աղջկան, որի հետ ապրում է այժմ Թադէյի վանքի գիւղում։ Չը բաւականանալով այսքանով Ասօն ցանկանում է այդ աղջկայ հետ օրինաւոր ամուսնութեամբ պսակւել, որին տէրտէրը չէ համաձայնում։ Խնդիրը հասնում է Համզօ աղին, որը քննելով գործը տեսնում է որ տղայի եւ աղջկայ կողմից արգելք չը կայ. անմիջապէս պսակելու հրաման է ուղարկում քահանային, հակառակ դէպքում, սպառնում է նորան միրուքից եւ փիլոնից զրկել եւ դադարեցնել քահանայագործութիւնից։ Տէրտէրը սարսափած այդ ինքնակոչ քուրդ կաթողիկոսի հրամանից դիմում է վանահօր, որը ընծայով եւ աղաչանքով համոզում է Համզօ աղին սպասել մինչեւ թուղթ գրեն Հասպօընակ տեղէկանան, թէ առեւանգած աղջիկը ազատ է արդեօք, մարդ չունի։